

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. május 2.
(csütörtök este)**

Szepesy László

AZ ÚR IGÉJÉNEK TERHE

Alapige: Malakiás 1,1

„Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által.”

Imádkozzunk!

Hatalmas vagy, Urunk, Istenünk! Az Igéből is látjuk, hogy milyen végtelen a Te hatalmad! Hatalmas kézzel szabadítottad meg a Te népedet Egyiptomból és hoztad ki az ígért földre, hatalmasan megrengett minden, amikor Te leszálltál a hegyre, hogy törvényedet kinyilatkoztasd, és hatalmasan cselekedtél, amikor emberi formában alázattal eljöttél közénk, és megváltottál bennünket!

Urunk, végtelen a Te hatalmad! Újból és újból elcsodálkozunk, hogy mennyire meg tudsz minket tartani, és mennyire meg tudsz minket őrizni minden helyzetben, minden körülményben! Add, hogy a Te hatalmadat látva, valóban magunkat megalázva tudjunk Téged imádni és magasztalni!

Köszönjük Istenünk, hogy erre hívtál el minket, és köszönjük, hogy a Te Igéd által újból és újból arra hívsz minket, hogy a Te nevedet dicsőítsük és magasztaljuk! Kérünk, hogy Igéd által most is ezt munkáld a mi szívünkben!

Add, hogy megismerve és felismerve Téged az Igében, indítson minket az alázatra, Igéd iránti engedelmességre, hálaadásra, magasztalásra! Kérünk, Urunk, küldd el Lelkedet, hogy megtapasztalhassuk, milyen, amikor Te szólsz, és a Te Igéd a mi szívünket formálja át! Így kérünk, hogy legyél közöttünk, és áldd meg ma esti istentiszteletünket!

Ámen.

Igehirdetés

Minek lehet nevezni a Bibliában leírt gondolatokat, igéket? Biztosan gondolkoztak ezen már a testvérek is. A Szentírás sok mindennek nevezi önmagát: kétélű kardnak, amely elhat a szívünk legmélyén lévő gondolatokig és indulatokig. Isten szavának, üzenetének, amelyet ha olvasunk és tanulmányozunk, Isten gondolataiba, terveibe, hatalmas tetteibe nyerhetünk betekintést. Szoktuk naponkénti eledelnek is nevezni és érezni, amely táplálja a lelkünket, éleszti és erősíti bennünk az Isten iránti reménység és bizalom lángját. És még sorolhatnánk, hogy mi mindennek nevezhetjük a Szentírás szavait, de ma csak egy dologra hívja fel a figyelmünket a felolvasott igevers: az Úr igéje teher.

Első olvasásra bevallom kicsit megdöbbenett ez a kijelentés. Isten csodálatos eszközét, a Szentírást, amelyen keresztül Urunk milliók életét mentette meg, tehernek nevezni? Ez olyan felháborítóknak tűnt. A teher ugyanis inkább negatív értelmű szó, akkor is, ha egy személy beszédével kapcsolatban használjuk. Ha azt mondjuk valakire, hogy terhes nekünk az ő beszéde, akkor az annyit jelent, hogy nem szívesen hallgatjuk, és hogy amit mond, az nem hasznos, sőt inkább felesleges számunkra. De Isten Igéje, mint teher? Abból igyekszünk egyre inkább részesülni, nem hogy megszabadulni tőle! Hogyan lehetne hát terhes vagy teher az Isten Igéje? Azonban itt Isten mégis azt állítja, hogy az Ő igéjéhez teher is tartozik, csak másként, mint ahogyan manapság a teherre gondolunk.

Mai alkalmunkon ennek kapcsán három dologról szeretnék röviden beszélni. Először: hogy mit is jelent az, hogy az Úr igéje teher? Másodsor, hogy miért kapjuk meg ezt a terhet? Harmadszor pedig, hogy milyen is a teherhordozó élet?

Először tehát arról kell szót ejtenünk, hogy mit is jelent az, hogy „az Úr igéjének terhe”. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy ez a kijelentés mindenféle és fajta Igére, próféciára vonatkozik-e, és így kell-e minden egyes igeversre tekintenünk a Bibliában, vagy esetleg le kell szűkítenünk a kört bizonyos igeszakaszokra? Ennek eldöntéséhez azt kell megvizsgálunk, hogy milyen jelentéssel használja Isten a Bibliában a teher kifejezést igéjével kapcsolatban. Néhány igehelyet találtam, ahol a szentírók tehernek nevezik az igét: a Jeremiás 23, különösen is a második fele, a Habakuk 1:1, a Zakariás 9:1, 12:1. Ezek közül az igeszakaszok közül mindegyik valamilyen ítéletet tartalmaz, és ennek kapcsán nevezi az igét tehernek. Igaz ez jelen esetben is. Mala-

kiás könyvének legelejére írta ezt a rövid igeverset, mint egy összefoglalásul mindannak az ítéletnek, amelyet könyvében leír. „Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által.” Úgyis mondhatnánk, hogy amit most olvasni fogsz, az Úr beszéde, amit Izráel népének üzen, ellenük szóló ítéletet tartalmaz, ezért teher lesz számukra. Malakiás pedig a közvetítő, aki átadja nekik ezt az üzenetet. Isten tehát csak az ítéleteit nevezi tehernek.

De hát miért nevezi tehernek Isten az ítéleteit? Mit akar ezzel mondani nekünk? Először is azt, hogy az Ő ítéletet hirdető szavának, ahogyan a tehernek is, súlya van. Ezt leginkább a Jeremiás 23 fényében érthetjük meg. Jeremiás korában voltak olyan próféták, akik olyan dolgokat hirdettek, amelyeket ők maguk találtak ki, és nem az Úrtól származtak. Ahogyan ma is vannak olyan igehirdetők, akik nem Isten igéjét, hanem saját gondolataikat, és kitalált ötleteiket hirdetik. Jeremiás az ilyen embereket csalóknak nevezi, akik becsapják Isten népét. Azt mondja róluk: hízelkednek az embereknek hazugságaikkal, hogy megnyerjék őket, de mindeközben semmit sem használnak az- zal, amit mondanak. Beszédüket polyvának nevezi. A polyva ugyebár apró levél a növényen, amelynek nem sok hasznát lehet venni. Mondhatni szemét, amit a gabonamag rostálásakor kiszűrnek. Alig van súlya, ezért mikor feldobják a levegőbe a búzát, a polyvát elfújja a szél. Sok ilyen emberi bölcsességet tudunk mi is, amelyek nem állnak meg, ha eljönnek a próbatételek és a nehéz napok.

Ezzel szemben Isten az Ő igéjét búzamagnak nevezi, aminek súlya van. Ha feldobjuk, akkor nem fújja el a szél. Ha próbára tesszük a nehézségek idején, nem fogunk csalódni! Haszna van, mert ha a földbe vetik és felnő, többszörös termést hoz. Mint annak az ítéletnek, amelyet Isten hirdet meg. Isten szavai nem szállnak csak úgy el a levegőben, mint a mi beszédünk, kitalált gondolataink és igazságaink, hanem beteljesednek, megtörténnek. Amit Ő meghirdet, azt meg is cselekszi. Ezért az Ő szavának, ítéletének súlya van, komolyan kell vennünk azt!

Azzal, hogy Isten az ítéleteit tehernek nevezi, arra is utal, hogy azt hordozás céljából közli velünk. Tehát azért kell olvasnunk, hogy magunkra vegyük! Mert Isten úgymond ránk helyezi az Ő igéjét, hogy cipeljük azt a vállunkon. Másként szólva: az ige hordozójává tesz minket! Hogyan és mikor tette rád Isten az Ő igéjének terhét, testvérem? Akkor, amikor hallottad Isten ítéletét tetteid, érzéseid, gondolataid felett az igehirdetésben, vagy olvastad azt a Szentírásban! Az ige hallá-

sa által szoros kapcsolatba kerültél Isten ítéletével, úgy, mint a hordár a hátán lévő teherrel. Nem biztos, hogy önként vállaltad el ezt a terhet, lehet, hogy az Úr tette rád a nélkül, hogy megkérdezett volna – de rád tette, ezért neked hordoznod kell! És ettől a tehertől nem tudsz szabadulni. Ha nehéznek tűnik, akkor sem vetheted le magadról. Ugyanis mivel hallottad az Úr ítéletét, ezért többé nem mondhatod, hogy én arról nem tudtam, én arról nem hallottam. Az ige hallása által kapcsolatba kerültél az Úr ítéletével úgy, hogy hordozójává lettél.

De hát – tehetjük fel a kérdést - ha valaki nem hisz benne, akkor is hordozza? Igen, akkor is. Nem a miatt lesz a teher teherre, mert valaki annak hiszi, hanem mert valóban súlya van. Ha Isten egyértelművé tett számodra valamit, és te nem akarod azt tudomásul venni, attól még teherként rajtad van. Malakiás előre figyelmeztetett mindenkit: ha elolvasod ezt a könyvet, akkor az teher lesz rajtad, akár hiszel neki, akár nem. Hívó és hitetlen ember egyaránt Isten igéjének hordozója, csak másként. Az előbbi komolyan veszi a terhet és figyel rá, vele él, az utóbbi pedig nem törődik vele, de ugyanúgy hordozza. Isten mindenkire ráteszi terhét, csak más céllal.

Másodszor ezt nézzük meg, hogy miért is kapjuk meg az Isten ítéletének terhét. Azért, mert Isten nem csak az evangélium által, hanem az ítélet által is formál minket. Nem csak jó dolgokat ígér nekünk, hanem ha kell, haragját is megmutatja, hogy megtanuljunk félni Őt, és törekedjünk elhagyni bűneinket. Isten azért fenyeget ítélettel, hogy változást, megtérést hozzon az életünkben. Nem csak a hitelenségből kell ugyanis megtérnünk, nem csupán abból, hogy nem hiszünk Istenben, hanem a mindennapos bűneinkből, hogy úgy mondjam, engedetlenségeinkből is! Malakiás korában Izráel népe között rengeteg olyan bűn kezdett ismét eluralkodni, amelyeket nem lehetett eltűnni. A papok nem végezték el a rájuk bízott szolgálatokat, a hívők hitetlenekkel házasodtak össze, Istennek hitvány áldozatokat mutattak be, és még sorolhatnánk. Ezért Isten a próféta által ítélszék elé idézte népét, és kijelentette, hogy az ítélet a küszöbön áll, ha meg nem térnek. Isten tehát félelmetes jövőt és büntetést ígér, hogy ez által erősítse bennük az iránta való félelmet. Számos esetben tett már így a próféták által. Olvassuk el a prófétai könyveket: az ítélet megmutatása által szólítja fel Izráel népét a megtérésre! És ne higgyük testvérek, hogy csak az Ószövetségben cselekedett így a mi Urunk.

Isten az Újszövetségben is megmutatta ítéleteit, hogy megtérésre hívja fel népét! Keresztelő János is figyelmeztette hallgatóit: a fej-

sze immár a fák gyökerére vettetett. Jézus Krisztus is figyelmeztette Jeruzsálemet: el fog pusztulni, ha nem tér meg. A Jelenések könyvében található gyülekezeteknek írt levelekben is megtaláljuk ezt a figyelmeztetést: „térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” És tudjuk jól, hogy Isten végrehajtotta az ítéleteit. Számos esetben megkönyörült, és nem hajtotta végre, mert irgalmas és kegyelmes Isten Ő. De ítélet által is mutatta már meg több alkalommal is hatalmát, hogy népe megtérjen! Mindig ad esélyt a megtérésre, mindig előre figyelmeztet, de ha kell, büntet is. Az ítélet által Isten emlékeztet minket arra, hogy Ő az Úr! Isten ítélete önmagáról beszél: arról, hogy mi ellen gerjed fel az Ő haragja, ezért mindannyiunknak oda kell figyelnünk az ítéletekre is, mert ezek által is Őt ismerjük meg jobban.

Továbbá azért is adja nekünk az Ő ítéleteit igéjében, hogy azok által az emberi természetet, magunkat is jobban megismerjük. Megláthatjuk általuk, hogy milyen kísértések csábítanak minket, milyen bűnök tarthatnak fogva bennünket, amelyekre Urunk haragszik. Nem ugorhatjuk át a Bibliában az ítéletről szóló igeszakaszokat arra hivatkozva, hogy hát ezek már úgy is beteljesedtek, ezért ezekkel nekünk nem kell törődnünk, vagy pedig azt gondolva, hogy mi úgy sem ilyenek vagyunk. Rólunk és nekünk szólnak Isten ítéletei, ahogyan Malakiás által Isten Izráel ellen szólt. Ő ma is ránk akarja tenni ezeknek terhét, ahogyan régen is ráhelyezte népére! A teher lefelé kényszerít, arra készíti az embert, hogy meghajoljon. Isten ítéletei alázatra szólítanak minket, arra, hogy meghajoljunk Urunk előtt és törekedjünk az iránta való engedelmségre. Figyeljünk tehát oda az ilyen igeszakaszokra is!

És végül, harmadszor arról beszéljünk, hogy milyen a terheket hordozó élet? Először is alázatos! A teher lenyom, fáraszt, erőt vesz el a hordozása, megterhel, mindenhová velünk jön, nem szabadulhatunk tőle. Isten ítélete mindig ott van. Isten ítéletei felismertetik velünk erőtlenségeinket, romlottságunkat, és az Úrhoz vezetnek bennünket. Mert aki megalázza magát Őelőtte, azon az Úr könyörül, és aki hozzá fordul irgalomért, annak megbocsát Jézus Krisztusért. Isten ítéletei alázatban tartanak minket, mert mindig emlékeztetnek bennünket arra, hogy bár megmentettünk az örök kárhozát ítéletétől, de életünk sok cselekedete még mindig ítéletre méltó.

Ugyanakkor Isten ítéleteit hordozni mások felé történő ítélet-hirdetést is jelent. A hitünk megtérésre hív minden embert, és akik

elutasítják ezt, elkárhoznak. Ahogyan az apostol mondja: „Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhózók között; ezeknek halál illatja halálra; amazoknak pedig élet illatja életre”. Milyen az az élet, amikor tudjuk, hogy a nekünk adott ige nem csak megmenekülést, hanem ítéletet is jelenthet az azt elutasító ember számára? Nem könnyű. Isten sehol sem mondja azt, hogy az ítélet-hirdetés könnyű szolgálat lenne. Ézsaiás elhívását a napokban olvashattuk a kalauz szerint, könyvének 6. fejezetében. Isten nem éppen egy ígéretes szolgálatot ír le előtte: hirdesd az ígét, és az emberek, bár hallani fogják azt, amit mondasz, nem fogják érteni, látni fogják az Urat beszédedben, de még sem ismerik meg Őt. Megkövéredik a nép szíve, és nem fog megtérni. Ilyen kilátásokkal hogy lehet ígét hirdetni? És mégis lehet! Könnyű? Nem, nem könnyű, testvérek! Lehetetlen lenne? Nem, nem az! Ahogyan a teherhordozás sem az Isten segítségével. Isten ránk bízta az Ő Igéjének nem csak örömét, de terhét is, az ítélethirdetést!

És vegyük észre ebben is az evangéliumot, testvérek! Hadd magyarázzam meg, hogy miben! Az eredeti szövegben a vers úgy fejeződik be, hogy Malakiás kezéből. Ez azt jelenti, hogy Isten Malakiás által hirdette ezt az ítéletet a nép között. De Malakiás nem a szájával adta át a terhet, hanem a kezéből! Ez nem csak azt jelentette, hogy leírta mindezt, hanem hogy ezt a terhet ő maga is hordozta. Az ítélethirdető maga is érzi a terhet, maga is hordozza azt, és úgy adja át másoknak. Ez pedig azért fontos, mert ő is átérzi az ítélet súlyosságát, komolyságát, és ezért a lehető legtöbb embert igyekszik figyelmeztetni arra! Tudja jól, hogy itt emberi életokról van szó, és nem azért kell ítéletet hirdetni, hogy fölényesen, a megmenekültek göggyével nézhessünk másokra és büszkélkedhessünk, hogy mi már megmenekültünk. Hanem azért kell beszélnünk az ítéletről, hogy másokat megmentsünk, és megtérésre hívjunk! Sokan nem látják a veszélyt, amely fenyegeti őket, ezért kell minél hangosabban, minél érthetőbben figyelmeztetni mindenkit, nehogy elveszenek!

És micsoda kegyelem az, hogy azok az izráeli emberek hallhattak az eljövendő ítéletről Malakiástól! Mert ez azt jelentette, hogy még van idejük a megtérésre, még van idő kegyelemért könyörögni. Amikor az Úr maga jön el ítélni, akkor már késő lesz, akkor már nem lesz visszaút. Figyelmeztessünk minél többeket, mert ez a mi feladatunk, Isten ránk terhelte, hogy megtérve, másokat is az Úrhoz hívjunk, és hirdessük az Úr ítéletét és evangéliumát!

Az Úr igéjének terhe – vegyük magunkra önként, hogy Isten formáljon általa bennünket magunkat is!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Mindenekelőtt azért a szabadításért adunk Neked hálát, amelyben részesítettél bennünket a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Köszönjük Neked végtelen szerelmedet, amellyel lenyúltál értünk, és kiszabadítottál bennünket a sötétségből, a bűn mélységéből, és az örök életre hívtál el bennünket, újjá teremtve minket!

Ugyanakkor azt is látjuk, hogy a Te néped, már Izrael történetében is, ezt az evangéliumot elfogadva sajnos bűnökbe feledkezett, és nem tanult meg Téged úgy félni, úgy tisztelni, ahogy azt Te Igédben kijelented! Urunk, mi sem vagyunk különbek a mi eleinknél! Minket is megkísért az, hogy az evangélium örömeiben elmerülve ne folytassuk a harcot bűneinkkel, és hogy a Te ítéleteidet lesöpörjük a hátunkról, holott azt Te ránk terheled!

Kérünk, hogy ezek a terhek valóban ott legyenek a mi szívünkön, add, Urunk, hogy a Te ítéleteid ott legyenek előttünk, és akadályozzanak meg bennünket a félelem által abban, hogy bűnököt kövessünk el! Urunk, szeretnénk Téged félni – nem rettegni, hanem mint Atyánkat tisztelni! Kérünk, hogy segíts bennünket, taníts minket ítéleteid által is, add, hogy azokból Téged ismerhessünk meg egyre inkább, és Téged csodálhassunk! És add, hogy magunkat is felismerjük, hogy mi sem vagyunk különbek, mi is hajlamosak vagyunk azokra a bűnökre, amelyeket Te az ítéletedben megítélsz!

Kérünk, Urunk, taníts minket alázatra, a teremtettség alázatára, hogy meglássuk, Te vagy a mi Teremtőnk, a mi Királyunk, végtelen hatalmú Urunk! Add, hogy valóban Tőled függjünk minden nap, hogy Hozzád könyörögjünk erőért, megújulásért, és minden csodálatos szabadításért, minden csodálatos áldásért Neked adjunk hálát!

És kérünk, segíts nekünk hirdetni az evangéliumot, és a Te ítéleteidet is! Add, hogy komolyan vegyük az életmentés szolgálatát, hogy lássuk annak komolyságát, hogy ha mi nem hirdetjük, ha mi nem szójuk, akkor emberek vesznek el!

Köszönjük, Urunk, hogy ezzel a szolgálattal tisztelsz meg minket, és bevonsz minket ebbe! Kérünk, add, hogy hű munkatársaid lehessünk ebben! Köszönjük Igédet, hogy ez által is formálsz minket, és gyermekeiddé teszel bennünket! Kérünk, hogy így változtass meg egyen-egyenként, de gyülekezetként is bennünket! Adj nekünk aláza-

tot, rád figyelmet, a Te ítéleteid komolyan vételét, de ugyanakkor igazi örvendezést is a Te szabadításodban! Köszönjük, hogy kijelentetted ezt nekünk, és köszönjük, hogy hallhattuk! Legyen áldott érte a Te neved örökkön örökké!

Ámen.

221. 4-6 dicséret

4. Voltaképen ellened vétkeztünk,
Látásodra gonoszt cselekedtünk,
Igaz vagy te, nem kell kételkednünk,
Győzedelmes, ha megítéltetünk.

5. Derékképen tisztítsál meg minket,
Mosd el rólunk Fiadért bűnünket,
És elvesztett szép öltözetünket
Ránk feladván, fogadd el lelkünket.

6. Siess belénk új szíveket adni,
Szentlelkeddel lelkünk megújítani,
Tiszta hittel megajándékozni:
Add örökké szent színedet látni.